

compromis breken, als deze voor de bourgeoisie gevaarlijk begint te worden.

De vakbeweging wordt daarmee nog meer dan in de laatste jaren het belangrijkste contra-revolutionaire blok binnen de arbeidersklasse. De vreeslijkste klassehaat der revolutionaire arbeiders valt daarmee op de hoofden der leiders. Want ze zullen voelen, dat ze eerst kunnen overwinnen, als het proletariaat zijn eigen vakbeweging overwonnen heeft, d.w.z. onschadelijk gemaakt heeft.

Wat dan?

Wat nu echter te doen? Moeten we onze vakorganisaties veranderen? Moeten we ze verlaten en kapot maken? En staan we dan niet heelmaal ongewapend?

De kwestie is, dat we niet allereerst moeten vragen: Kan ik de vakvereniging of welke vereniging dan ook veranderen? De kwestie is: We moeten ons als proletariërs allereerst zelf veranderen.

Dat is het groote probleem. Zoek allereerst de fout bij je eigen.

Als klasse zijn we bevangen in de gedachte, dat we niet in staat zijn, het Kommunisme te verwezenlijken. Ieder voor zich denkt, dat de fout ligt bij den ander. De menschen zijn te slecht, te egoïstisch, nietwaar? Ieder voor zich denkt dat de ander zich beteren moet.

Inderdaad heeft dit een kern van waarheid. Maar niet alleen de ander, we moeten *ons allen* zelf herzien.

De honderden banden, die ons aan het kapitalisme binden, moeten we allen stuk voor stuk breken.

De stevigste band, die ons als klasse nu aan het Kapitaal bindt, is de opbouw-gedachte.

Deze moet allereerst gebroken.

Die opbouw, of dat herstel kan nooit anders zijn, dan de opbouw of het herstel van het Kapitalisme. Dat betekent de diepste verslaving van onze klasse.

Daarom moeten we onverbiddelijk ieder, die het woord opbouw of herstel in de mond neemt, de rug toekeeren.

Ook al gebeurt dat in de zin van Wijnkoop, die als bezuiniging aandringt op vermindering der wethouders-salarissen. Met de heele bezuinigingspolitiek, welke dan ook, heeft onze klasse niets gemeen.

Iedere „opbouwer” is een vijand van onze klasse. Want hij werkt gewild of niet gewild aan de ondergang.

Als uitsluitend klasdoel vatten we in het oog, de verovering van de absolute macht in staat en maatschappij. Dat is de verovering van de democratie. De dictatuur van de heele klasse.

Dit is de centrale gedachte, waar alles van uit gaat, waaraan verder alles ondergeschikt is.

Het van de hand wijzen der opbouw- of herstelgedachte is een geweldige geesteswerkzaamheid, die door arbeiders, te veel vergrooid met het kapitalisme, nauwelijks verricht kan worden. De jongeren moeten hier vóór gaan.

Het breken met de opbouwgedachte betekent het breken met alle oudere proletarische organisaties. In het bijzonder met de vakbeweging, wier bankroet we voor het heden en de toekomst hebben bloot gelegd.

De nieuwe Strijdorganisaties.

Ontzettend heeft onze klasse deze 10 jaren gebloed. De revolutionaire bewegingen in Rusland en Midden-Europa hebben tienduizenden onzer makkers het leven gekost.

En schijnbaar voor niets, want de diepste terneerwerping bedreigt ons. Maar slechts schijnbaar. Want één groote les hebben we toch geleerd. En dat is, dat we weten, hoe het revolutionaire proletariaat, dat voor zichzelf met het kapitalisme heeft afgerekend, den komenden strijd moet voeren.

We hebben geleerd dat het proletariaat zich voor den waarachtigen strijd organiseert op den grondslag der bedrijven. Gestreden wordt in *bedrijfsorganisaties*. Deze worden samengevat in een arbeidersraad.

Alle macht aan de raden. En alleen aan de raden. Dat is de verovering van de democratie. Dat is de dictatuur.

Dat is de grondslag voor de onteigening der bezitters, voor onze politieke en economische opbouw, voor het Kommunisme.

De revolutionaire bedrijfsorganisaties hebben met de z.g. bedrijfsorg. waarvoor N.V.V. en Syndicalistische Vakbeweging ijveren, niet het minste te doen. Deze toch zijn in hun wezen niet anders dan een beetje omgevormde vakverenigingen. Ze zijn daardoor even sterk aan het kapitalisme gebonden als deze. Hun doel loopt uit op de z.g. medezeggenschap in de bedrijven. Daarmee verzwakken ze het kapitalisme niet, maar voeren het nog eerder nieuwe levenssappen toe. 't Zijn hier weer de leiders die het werk zullen doen, terwijl de massa alleen heeft te gehoorzamen.

De Revolutionaire Bedrijfsorganisatie beoogt niet de verbetering van het lot der arbeidersklasse binnen het raam van het kapitalisme. 't Is eenvoudig de organisatorische samenvatting van de revolutionaire arbeiders op de bodem der bedrijven.

Onomwonden wordt als doel gesteld de verovering van alle politieke en economische macht door de Raden. Dat is de dictatuur.

Deze organisaties hebben met de wettelijkheid niets te maken. De strijdmiddelen zullen veeleer onwettig zijn. Koninklijke goedkeuring, zooals de vakverenigingen die krijgen, zullen deze Bedrijfsorganisaties dus niet wenschen, noch behoeven.

Tegelijk is hiermee de eenig-mogelijke basis gegeven voor het eenheidsfront. Want ongetwijfeld heeft de arbeidersklasse dit noodig om te slagen. Maar alleen op zuivere, onduidelzinnige grondslag. En deze is gegeven in het uitsluitende klasdoel:

alle politieke en economische macht aan de onwettige Raden.

De Stem van den Arbeid

Ik hoorde in ons midden: laat 't weenen en bidden.
Het scherpe mes spaart niet het schaap: —
Wij zullen rechten de rijken die ons knechten,
Als wij ontwake uit onzen slaap!

Komt samen geschouderd, eer de wereld veroudert!
Zonder ons zelf winnen wij nooit: —
Hoop leidt onze schreden, het lang verleden
Bracht ons leiders groter dan ooit.

Laat zij die schromen van vrede droomen
En bloempjes vlechten om hun juk,
Waar wij die leven ons leven geven
Om 'n wereld te scheppen van geluk!

Komt samen geschouderd, eer de wereld veroudert!
De Zaak brengt alle aan onze zij:
Doet de aarde kraken en schrik ontwaken —
En vreugd in 't eind voor u en mij!

(Vertaald door Adama van Scheltema
uit Engelsch van William Morris)

2e Jaargang.

PRIJS 3 CENT.

1924

No. 3.

DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDER

Administratie:
Javastraat 41, Zwolle.
Redactie:
Boddenkampsingel 134,
Enschede.

Orgaan der Kommunistische Arbeiderspartij
in Nederland.

Abonnementsprijs:
per 12 nummers 50 cent.

Het einde in Twente.

Het conflict in Twente schijnt de oplossing nabij te zijn. Reeds voor eenige weken was de heer Zaalberg, Directeur-Generaal van Arbeid in Enschede. Daarop werd de voorzitter van het fabrianten-comité door een journalist van „De Telegraaf” geïnterviewd: „de fabrianten waren altijd bereid tot praten.” De organisaties lieten die opmerking niet onbeantwoord. De fabrianten stelden voor den heer Zaalberg als voorzitter van een conferentie uit te nodigen. 25 Maart zou die conferentie plaats hebben.

't Wordt dan wel tijd de rekening op te maken van de laatste 4 maanden. Wat heeft deze heele staking-en-uitsluiting opgeleverd voor het proletariaat en voor de revolutie? Want wat het den arbeider individueel aan vermeerdering of vermindering van privaat-bezit zal opleveren, weten we op dit oogenblik nog niet. En wat heeft dat ook voor waarde voor ons revolutionairen? Wij hebben ons alleen af te vragen: in hoeverre is de bevrijding van de arbeidersklasse door al dit gedoe nader gebracht?

Wat het stoffelijke betreft, moeten we dan in de eerste plaats vaststellen, dat de textielarbeiders heel wat ellende hebben doormaakt. Naast droevige armoede stonden gevallen van families die leefden als God in Frankrijk. Talloze gezinnen hebben zich voor lange maanden in de schulden moeten steken. Zeer pijnlijk moet de toestand geweest zijn van gezinnen die hun leven lang gehandeld hebben naar de solide-Hollandsche en goed-burgerlijke regels, die hard gewerkt en veel gespaard hadden: zij hadden meer te verliezen dan hun ketenen en hebben het ook verloren! Het kapitalisme is weer flink aan het onteigenen en verproletariseeren geweest. Want zulke goede arbeiders kregen natuurlijk niets van het Armbestuur. Ook de neringdoenden hebben een stevige aderslating ondergaan.

Voor hen die met de Verelendings-theorie dwepen, kan dit aardig lijken, maar wij die het voorbeeld van Duitschland voor oogen hebben en ook in Twente goed uitgekeken hebben, stellen de veel belangrijker vraag: Is de geest onder de arbeiders beter geworden? Is de begeerte naar 't kommunisme in hen sterker na deze vier maanden?

Wij gelooven het niet. Integendeel wij vermoeden dat niet de laatste weken alleen — zooals wij ergens lazen — maar van 14 November af de textielarbeiders gedemoraliseerd zijn geweest. Hoe kan het ook anders? Een uitsluiting is geen staking; 200 man staakten, 20000 werkten tegen verlaagd loon en werden toen op straat gezet. Zij voelden zich als de vermoorde onschuld en het heele land beschouwde hen zoo. Een heerlijke toestand voor proletariërs, wel zeer ongeschikt om den ingedufften strijdgeest wakker te roepen. Men dweilde bij drie en vieren langs de straat, oefende zich in 't nadoen van de claxons van de fabrikenauto's stelde zich in rijen op als een paar honderd man zich voor de wagen van Wijnkoop spanden en demonstreerden. De modernen demonstreerden ook een keer in Enschede met 3000 man en zongen van „Houdt den moed er maar in.” De Katholieken deden dito in Hengelo. De ongeorganiseerden leefden geheel van de liefdadigheid; ze stonden urenlang in de rij voor een pondje spek, of een roggebrood; ze werden weer vee als in de zalige distributiedagen. Ze hadden een comité dat alles ringeloorde; een paar honderd hielden vergaderingen met het verheven doel den voorzitter van dat comité te vervangen door een anderen voorzitter, wat hun niet eens gelukte. De corruptie en de zwendel onder de arbeiders is schrikbarend geweest; men maakte gezellige reises om minder geld te collecteeren dan men op reis er door jaagde; men haalde voor geld steun op; men bracht elkaar aan om zelf een pakket van de I. A. H. (Internationale Arbeiter Heilsarmee) machtig te worden. (Er waren ook zeldzame gevallen van prachtige opoffering). Er was haat en wantrouwen tusschen georganiseerden en ongeorganiseerden, barbaarsch egoïsme en demagogie van de vakverenigingen, bedreiging met dwang van den kerkvorst, domheid en onverschilligheid bij de thuiszittenden, angst om den steun te verliezen bij allen. Zoo groot was die angst dat op een openbare vergadering van de K.A.P. over „Het bankroet der Vakbeweging” 6 niet-leden zich lieten zien. Angst ook om niet het laatste beetje vertrouwen in de oude organisaties te zien weggeredeneerd, met nog wat minachting voor wat zoo'n gewone domme arbeider te zeggen.

Wij concludeeren: van een uitsluiting kan het klasse-bewustzijn der arbeiders al heel weinig versterking verwachten. Een loonstaking is tenminste een strijd, al is het dan in de huidige omstandigheden in 9 van de 10 gevallen geen revolutionaire strijd. Maar een uitsluiting is niets, kan alleen de arbeiders vergiftigen, hun arbeids- en levenslust neerdrukken, hun levenspeil op den rand van het dierlijke brengen. Uitsluiting ontmenscht de arbeidersklasse en heeft alleen tot gevolg dat sommigen, vooral intellectueelen het ware karakter van het kapitalisme iets duidelijker meenen te zien.

En nu zouden we nog kunnen vragen wat het einde voor de textielarbeiders kan opleveren. Hoogstens een compromis, een nederlaag aanvaard door de organisaties en door deze goedgepraat met frases over „moreele overwinning” economische noodzakelijkheid, einde van de prachtige volharding der arbeiders, rust voor nieuwen strijd, noodzakelijke organisatie van alle arbeiders, enz. enz.

Maar wij zullen het ronduit zeggen, zooals wij het van 14 November af gezegd hebben: met al dit gewurm gaat het proletariaat van nederlaag tot nederlaag. Binnen het kapitalisme en de democratie en het onderhandelen van de vakorganisaties is er voor de arbeiders niets meer te winnen, omdat het kapitalisme niets meer te geven heeft. De wereldcrisis duurt onverminderd voort, al ziet ze er iedere week anders uit.

Wil het proletariaat niet meegesleept worden door het afglijdend kapitalisme, dan moet het zich losmaken van het burgerlijk denken en van de burgerlijke organisaties. Geen enkele gemeenschap met de uitbuiters, noch in het parlement, noch in de gemeenteraden, noch in armbesturen en werklozenuitkeeringen. En vooral niet door de vakorganisaties die een middel voor de burgerij zijn om de ellende over de arbeiders te brengen door middel van arbeiders.

Geen opbouw, geen samenwerking, geen verzachting van den klassenstrijd. Maar aan 't werk voor de klasseorganisatie van het proletariaat, voor de revolutionaire fabrieksorganisaties, die als eenig doel hebben:

overname van de productiemiddelen.

Medezeggenschap en Broekhuys.

Niemand in Nederland heeft waarschijnlijk zoo de kunst verstaan om de aandacht te boeien, om het brave publiek in zijn zwak te tasten als Willem Broekhuys. Daar was Alcibiades, die zijn mooien hond den staart afhakte, niets bij. Alleen de zich noemende arbeiderspartijen, de S.D.A.P. en C.P., kunnen in zijn schaduw staan. Zij weten telkens wel een nieuw aasje aan te slaan, waarop de stomme vischjes, de arbeiders, toeschieten. Terwijl de C.P. de uitgehongerde uitgesloten van Enschede met de Zondagspakketten vangt, had reeds de S.D.A.P. een nieuw lokfluitje gesneden.

Het gaat de sociaal-democratie niet voor den wind. In Duitschland, waar ze de partij was geworden van de kleine burgerij en beter gestelde arbeiders, zal ze wel de helft van haar zetels in den Rijksdag verliezen. In Engeland is de burgerij rustig aan 't werk om ze bij het proletariaat in discrediet te brengen. En in Nederland raakt ze ook een beetje uitgepraat. De socialisatie-leuze trok niet meer, het meedoen met de bezuiniging door neerdrinking van 't peil der arbeiders rooft haar ook heel wat sympathieën.

In deze nood wierpen S.D.A.P. en N.V.V. zich op de medezeggenschap en de bedrijfsorganisatie. Een rapport, boem! Een partijcongres, boem! En de voorstelling kon beginnen. Wat hebben die clowns voor de kermistent een grappen gemaakt. Ze allemaal op te sommen zou niet gaan, maar een van de koddigste gaf Van den Tempel ten beste. „De vennootschappen — zei hij — zijn niet zooals ze moeten zijn. Zoo toch hebben de aandeelhouders en vooral de kleine, weinig te zeggen. Zou het niet goed voor hen zijn, als in den raad van commissarissen een paar flinke arbeiders-vertegenwoordigers komen? Menschen die zullen letten op vooruitgang van de onderneming zelf.” We hebben gebruld van het lachen, want we begrepen de mop dadelijk: vooruitgang van de onderneming wil in deze jaren zeggen minder loon en meer uren voor de arbeiders. Ja, dat kunnen zulke arbeiderscommissarissen het best opknappen.

Deze mop was eigenlijk voor de kapitalisten bedoeld. Maar voor de arbeiders waren er ook, b.v.: „Ons wacht een groote taak. We vertrouwen dat de arbeidersklasse het idealisme en verantwoordelijkheidsgevoel zal mogen bezitten om deze groote taak tot een goed einde te brengen. We moeten die taak vervullen anders vervlakken we of tot radicale partij van burgerlijke allures die slechts uit is op partiele verbetering, of we worden een partij van verzet, van revolutionaire frazen.” Eerlijk gezegd, begrepen wij deze geestigheden niet goed, waarschijnlijk omdat we slecht les in aardrijkskunde hebben gehad. Waar moet men nu op de landkaart van de politieke partijen de S.D.A.P. zoeken? Niet in het

laagveen van de partijen die alleen partiele verbeteringen willen; ook niet op schen in vonden we alleen maar een streek waar ze alles laten zooals het is. Bedoelde die paljas dat heusch? Afijn, grappig was toch wel dat hij „verzet” en „revolutionaire frazen” zoo maar gelijk stelde.

Zullen er veel arbeiders de kermistent binnengaan? We hopen van niet, ze gooien hun tijd en geld maar weg aan die flauwe kluchten. Welke arbeider gelooft nu in een ondernemingsraad die wel door de arbeiders zelf gekozen wordt, maar uit een kandidatenlijst, door de organisatie samengesteld? Welke arbeider zal het over zijn proletarisch geweten kunnen krijgen om met zijn broodheeren in de directiekamer te vergaderen over een bedrijf dat hem niet hoort, over 't ontslag van menschen die zijn klassegenooten zijn? Als de S.D.A.P. de armokkelen, zal zij het gemeenste gif in de arbeidersziel gebracht hebben. Dan zal pas de rotheid van het proletariaat zich in Duitschland, het land van de wettelijke bedrijfsraden, verbreiden heeft.

Gelukkig heeft de S.D.A.P. weinig kans dat ze het proletariaat in deze wolfskuil laten vallen. Deze wettelijke S.D.A.P. bedrijfsraden, evenals die van Veraart, kunnen alleen doorgaan wanneer de vakorganisaties veel sterker worden. En dat laatste is heel onwaarschijnlijk. De arbeiders zullen steeds meer de vakverenigingen verlaten, als ze zien dat deze de verslechteringen niet tegen kunnen houden. Het démasqué nadert; kapitalisme, vakvereniging, democratie en parlementaire partijen zullen weldra de maskers moeten afwerpen en het proletariaat zal onderscheiden en merken dat het geen vrienden heeft. Dat het alleen van zich zelf, van zijn eigen revolutionaire, onwettige organisaties redding kan verwachten, redding van den ondergang waarheen het kapitalisme met zijn bandrekels het voortdrijft.

Ter herinnering aan onzen kameraad W. J. SCHEFFER.

In den avond van Maandag 11 Maart jl. is in het Sophiaziekenhuis te Zwolle, na een korte, doch zeer hevige ziekte, onze partijgenoot en vriend W. J. Scheffer in de volle kracht zijns levens overleden. Een groter verlies voor de afdeeling is nauwelijks denkbaar, want als onze partij menschen behoeft, dan zeker men-

Hij paarde aan een scherp en doorzienden geest een uiterst snel verstand. Daardoor bezat hij een zeldzaam groote snedigheid en slagvaardigheid. En hij heeft die gaven in zijn persoonlijke propaganda onder zijn medearbeiders, die hij steeds veele, waar hij slechts gelegenheid vond, zoowel als in zijn partij-

leven, kwistig rondgestrooid. Zelfs als 't ware overladen met gaven om den leider te spelen, heeft hij die nooit ten bate van zich zelf en ten koste van zijn kameraden misbruikt. Hij gevoelde niet den minsten lust tot leiderspel of -macht; maar stond vooraan op de bres, waar het gold beide, als misbruik aan den dag tredend, te breken.

Een koning tegenover zijn „superieuren”, was hij een trouw en fijngevoelig — ja! dikwerf teergevoelig — vriend jegens zijn kameraden, die hij bereid was te helpen, waar hij meende, dat zij hulp behoeften, vooral wanneer zij, volgens zijn sterksprekend proletarisch rechtsgevoel in verdrukking kwamen.

En wanneer zijn hulp, waar die noodig was, soms uitbleef lag dit zeker niet in de laatste plaats aan hem. Fijngevoelig en toch zeker niet overgevoelig was hij. Hij ontzag zich dan ook niet om zelfs zijn beste vrienden, waar hij meende, dat ze onrecht hadden, geducht den mantel uit te vegen. Maar zij konden het van hem velen, omdat zij wisten, dat hij geen mensch ontzag, die in zijn oogen het onrecht aan zijn zijde had. Ongetwijfeld heeft ook Scheffer zich wel eens vergist; had hij de fouten van zijn deugden als ieder mensch; en werden zijn felle slagen niet altijd in dienst van het recht, dat hij meende voor te staan, toegebracht; maar 't mooie in zijn kameraadschappelijk karakter was, dat al kon dan zijn trotsche natuur het niet steeds over zich verkrijgen ook in woorden ongelijk te belijden, hij in zijn daden haast immer, na eenigen tijd van overdenking terugkwam op de fouten die zijn kameraden in hem moesten afkeuren. Dan overwon zijn scherp verstand den stouten trots, die in hem woonde.

Breed en ruim van opzet, haatte hij alle kleinheid hartgrondig. Kleinzieligheid was hem vreemd. De armzalige persoonlijkheden en de kleinheid, die onze partij in bijna alle kwesties heeft te slikken gekregen, grieden hem diep. Meermalen stond hij op 't punt naar aanleiding daarvan uit ons gelid te treden. Gelukkig is dat nooit gebeurd, bleef hij, ter wille van de groote zaak en van zijn kameraden, en hebben wij tenminste deze korte jaren nog van zijn fijnscherpen, snellen geest genoten en haar dikwijls, zeer dikwijls als richtsnoer voor ons doen en denken gekozen.

Daat zal nu helaas niet langer zoo zijn! Laten wij ons des te vaster aaneensluiten om wat hij bij zijn leven deed, maar niet kon voltooien, tot ons einde toe voort te zetten, n.l.:

De geest van het proletariaat wakker schudden en rijp maken om zich zelf en daarmede de menschheid te bevrijden.

De afdeeling Zwolle der K.A.P.N.

Zwolle, 14 Maart 1924.

BUITENLAND.

DUITSCHLAND.

De Vakvereniging als bolwerk der reactie.

De „Vorwärts” van 1 Jan. '24 publiceert de resultaten van een enquête naar de oorzaken van het terugloopen der Duitsche S.D.A.P. Samengevat is de conclusie, dat de oorzaken te zoeken zijn in het feit, dat de Duitsche arbeider tot beneden het bestaanspeil der Chineesche koelies is omlaag gedrukt. Toch wanhoopt de „Vorwärts” niet, omdat tevens gebleken is, dat een vast aaneengesloten kern van betrouwbare p.g. aanwezig is, die tegen alle politieke en economische aanslagen der reactie den strijd zullen aanbinden.

Wij echter zijn niet zoo optimistisch. Men oordeele:

In de „Düsseldorfer Nachrichten” van 30 Dec. '23 wordt de overeenkomst, die door de industrieelen en de metaalbewerksbonden op 13 Dec. is afgesloten, afgedrukt. Tot onzen spijt hebben we geen ruimte het schande-document in haar geheel te geven. Als voornaamste bepaling komt echter voor, dat de arbeidstijd

tot op 60 uur wordt gebracht.

En een andere bepaling luidt, dat de vakverenigingsleiders het recht hebben, lijsten in te dienen van die arbeiders, „wier aanname ze bijzonder op prijs stellen.”

Behalve de Christelijken en Neutralen is dit stuk ook ondertekend door Wolf, de vertegenwoordiger van de Moderne Vakbeweging. Dat de leiders, die tot slavenhandelaars geworden zijn, dit ongeëvenaard stukje bedreven, vloeit voort uit hun opbouw-standpunt, „totopheffing der noodtoestand van de Duitsche productie.”

Een grenzelooze, maar machteloze woede maakte zich van het proletariaat meester. Diepe haat tegenover de leiders, die tot hun meesters waren geworden, wist zich niet anders te uiten, dan door vloeken en vreeselijke verwenschingen en . . . door het verscheuren van bewijzen van lidmaatschap der vakbeweging. Na deze overeenkomst slonk het ledental der vakbeweging tot op één zesde deel. (D.w.z. voor het Roergebied).

Een stemming over de overeenkomst afgehouden in de Moderne Bond sprak dan ook duidelijke taal. Vóór de overeenkomst spraken zich uit 540 man. Er tegen 42680. Waaruit al weer blijkt, dat zoowat niemand aan de stemming heeft deelgenomen en ook, dat het vertrouwen in de vakbeweging volkomen is geschoot. Voor het Roergebied kan men dan ook gerust zeggen, dat de Comm. Partij met haar intensieve propaganda van „hinein in die Gewerkschaften” nog het eenige steunpunt der Vakbeweging is.

Kommunistische Politie.

Ook de K.P.D. heeft weer een paar nieuwe lauweren gevlochten aan haar overwinningsskrans. We hadden dezen dagen het genoeg in het Roergebied een lid dezer partij te spreken, die tot voor kort behoorde tot . . . de gevreesde blauwe politie. De zaak is n.l. deze, dat de K.P.D. haar leden had aanbevolen, om bij de politie dienst te nemen, om ook hier de z.g. „cellentaktiek” toe te passen. Ettelijke leden volgden dat parool. Maar het pakte natuurlijk verkeerd uit. Toen verschillende proletariërs, waarvan velen zich ongetwijfeld met de beste bedoelingen hadden laten inlijven, zich genoodzaakt zagen tegen hun klassegenooten op te treden, viel deze taktiek in elkaar. Daarom gaf de partij het tegenparool, zich weer uit de politie terug te trekken. Echter bleven velen, die zich een warm plaatsje in de zwijnenstal hadden veroverd, in dienst.

De opstand in Hamburg.

Over de laatste opstand in Hamburg komt langzamerhand meer licht. Naar me uit betrouwbare bron werd medegedeeld, moet de zaak zich aldus hebben toegedragen. Mijn zegsman verklaarde:

„De opstand in Hamburg is een direct gevolg van de honderdschappen- en putschtaktiek van de K.P.D. De proletariërs van de honderdschappen voelden zich bij marcheren en oefeningen allermest bevredigd. Ze drongen daarom bij de besturen aan op bewapening. Deze drang werd zoo sterk, dat de leiders toe moesten geven en in groote hoeveelheden wapens kochten. De massaas verlangden nu den opstand. In alle onderdelen werd nu een putsch voor geheel Duitschland op papier gezet, die door een landelijke conferentie werd bekrachtigd.

Maar zooals de Vakbeweging soms den staking laat aangaan om de leden niet te verliezen, zoo moet de K.P.D. soms een opstand „enscenneeren”. Ook al kost dit honderden proletariërs het leven. Daarom verklaar ik hier uitdrukkelijk, dat de K.P.D. een opstand ontketende, met het doel geen werkelijke opstand te krijgen.

Toen n.l. in Hamburg inderdaad van leer getrokken werd, werd terstond een tweede conferentie bijeengeroepen. En terwijl in Hamburg het proletariaat met weergaloozen moed den gewapenden klassenstrijd voerde, . . . stelden de bonzen de groote putsch een maand uit.

De bedoeling is duidelijk. Als in Hamburg de zaak is neergeslagen, denken de proletariërs in het overige Rijk er niet aan den opstand te beginnen.”

Tot zoover onze zegsman. Autentiek materiaal kan hier uit den aard der zaak niet worden gebracht. Alles wordt in enge bonzen-kring bekokstofd. Samenvattende zou men hier met Henri Polak kunnen zeggen: Men moet zich soms een kies laten trekken om een kaakverzwering te ontgaan.

Fransche ordebewaarders.

De inlijving van het Roergebied bij Frankrijk wordt steeds intensiever. Is deze omvorming tot afsluiting gekomen dan is Frankrijk daarmee van agrarisch tot industrieel land van den eersten rang geworden. Wat voor de arbeidersklasse zeer verstrekkende gevolgen heeft.

Reeds nu treden de Franschen op als handhavers der „orde”. In verschillende steden van het Roergebied kan men de Fransche order lezen, dat degene, die in het bezit van wapens is, deze tusschen 27 en 31 Dec. '23 heeft in te leveren. Na dien datum zullen huiszoekingen op groote schaal worden gehouden, waarbij overtreders tot met 6 jaar tuchthuis zullen worden gestraft.

De miljoenen bevolking aan den Roer wordt op het oogenblik letterlijk uitgehongerd, opdat ze zich nog gewilliger aan de dictatuur der bourgeoisie en der vakverenigingen zal onderwerpen. Bij de plundertochten, die uit de ontzettende ellende voortvloeiden, bleek een deel der massaas nog in staat zich gewapender hand eenig levensonderhoud te kunnen verzekeren. Maar de „ordebewaarders” kweten zich goed van hun taak. Zoodoende herbergt een Düsseldorfse gevangenis, die plaats biedt voor 250 personen, op het oogenblik 1200 „misdadigers.”

De bedoeling der Deutsche en Fransche bourgeoisie is, de bedrijven met de 60 uren week met 50 pct. der arbeiders weer op gang te brengen. De rest moet volkomen ontwapend worden, waarna ze met of zonder verzet den hongerdood kan tegemoet gaan.

(Hoewel eenigszins verlaat, doordat ons vorig nummer geheel gewijd was aan het bankroet der vakbeweging, blijven bovenstaande mededeelingen van groote waarde).

ENGELAND.

Zouden er nog proletarisch denkende arbeiders zijn die zich iets voorstellen van de regeering van de Labour Partij? De oppositie in de Deutsche sociaal-democratie hield aan haar Rijksdagfractie het gedrag der Labour Partij voor als echt proletarisch. Inderdaad was er verschil, n.l. dat tusschen een kleinburgerlijke partij voor zij aan de regeering is en *erna*. De Labour Partij is aan het bewind gekomen, maar nationaliseeren van spoorwegen en mijnen en heffing op het kapitaal zal zij niet *kunnen* en ook niet *willen* toepassen. Zij *beloofde* slechts zooals elke z.g. arbeidersregeering doet voor zij aan 't bewind is. Want een regeering van arbeiders of van een arbeiderspartij die aan het bewind komt zoolang de bourgeoisie, de economische macht, de productiemiddelen, in handen heeft, is een regeering van lakeien van het kapitaal. Arbeiders die zich daartoe leenen, worden verraders tegenover hun klasse. Men denke aan Branting in Zweden, aan Vandervelde in België, aan de sociaal-democraten Ebert, Noske en Co. in Duitschland. Men denke aan Saksen

en Thüringen, waar ook de Moskou-communisten aan dien zwendel hebben meegedaan. En vooral aan het groote, afschuwwekkende voorbeeld van Rusland, waar de Russische C. P. aan het bewind blijft, hoewel het land en zijn heele politiek optreden kapitalistisch zijn geworden.

Zulk een arbeidersregering brengt aanvankelijk de grootste verwarring in de hoofden der arbeiders: zij zien hun partij, hun vertegenwoordigers aan het zelfde of verergert. Want juist als er gruwelijke maatregelen moeten worden laat de bourgeoisie dat vuile zaakje opknappen door de vertegenwoordigers der arbeiders. In ons vorige nummer kon men verschillende voorbeelden lezen van de wijze waarop de arbeiders dan uit naam van de „regerende” arbeiders behandeld worden.

Toch zal het proletariaat van de meeste landen deze droeve ervaring wel moeten doormaken, soms wel twee keer, nl. van een sociaaldemocratische regering en van een bewind van Moskoucommunisten. Dan pas is er kans dat de arbeiders, voorgelicht door de Kommunistische Arbeiderspartijen zich van die zoethouders gaan afwenden en gaan begrijpen wat de volle, geweldige betekenis is van het woord van Marx:

„dat de bevrijding van de arbeidersklasse alleen het werk van de arbeiders zelf kan zijn.

VAKBEWEGING.

„Terwijl men in 1866 zei dat het oprukken van de Pruisische troepen een overwinning van den schoolmeester was, zoo zal men dit keer kunnen spreken van een overwinning van de vakbewegingsbestuurders,

(„Frankfurter Volksstimme”, 18 Augustus 1914).

Roomsche Vakbeweging.

We hebben onlangs Prof. Veraart nog eens gehoord over zijn ideaal van bedrijfsorganisatie. Hij was vol vuur, want zijn theorieën begonnen in 't buitenland bestudeerd te worden en hij voorspelde dat binnen zeer korten tijd algemeen gegrepen zou worden naar zijn collectieve arbeidscontracten en zijn regeling van de toestanden in één tak van bedrijf. De arbeiders zullen wel weten dat zijn bedrijfsorganisatie niets te maken heeft met de onze, de door de K.A.P. gepropageerde. Wij willen de vakverenigingen vernietigen en de arbeiders van elke onderneming tezamen voor hun belangen n.l. de revolutionaire, die van de heele arbeidersklasse zien opkomen. Veraart wil heel sterke vakverenigingen en de leiders daarvan rondom de groene tafel met de werkgevers van een industrie, zooals b.v. de grafische vakken gekend hebben. Hij wil samenwerking inplaats van klassenstrijd. Maar hij vergeet dat

in deze, steeds toenemende crisis van het kapitaal, de vakverenigingsbureaucraten achter die groene tafel voor hun boeken alleen verslechteringen zouden te óf niet zouden aanvaarden óf al hun leden zouden verliezen. De economische crisis stampt al deze fraaijgheden tot gruis.

De Roomsche arbeiders moeten ook in deze wereld leven, ze worden ook door den honger bedreigd, ze gaan ook reeds strijden, al is het dan op de verouderde en nuttelooze manier van loonstaking (zie de uitsluiting in Twente). Het kapitaal heeft ook hen niets meer onderhandelaars, de vakverenigingen, weg. Wat betreft deze onmacht van het meyer (Breda) op het reconstructiecongres van R.K. Werkgevers: „Als men mij vraagt in de R.K. Vakbeweging: Wat biedt gij den arbeiders voor hetgeen gij vraagt? dan antwoord ik: Hetgeen gij vraagt wordt is in het belang van het land, van de welvaart en van het geheele volk. Is het een offer, des te grooter is de verdienste indien gij het brengt. Hebt gij echter nu reeds verlangens en eischen, bij den opbouw van ons huis die eerst verwezenlijkt kunnen worden als het huis onder de kap is, dan houdt gij de reconstructie tegen.”

De Roomsche arbeiders zullen plezier beleven aan die reconstructie en ze zullen het einde ervan wel nooit beleven.

De Rotterdamsche Haven.

Er schijnen — zoo uit de verte bezien — verblijdende dingen te gebeuren bij de havenstaking te Rotterdam. De stakende arbeiders hebben daar een comité van actie gekozen, bestaande uit 10 leden, 2 uit elk der 4 betrokken vakbonden en 2 ongeorganiseerden. Daar gaan de arbeiders zelf dus aan 't werk om de eenheid voor den strijd — al is het maar een staking — onder de proletariërs in een bedrijf te herstellen. 't Is aangrijpend om te zien hoe die kerels worstelen om zich het juk van konkelen en verraad dat de organisatiebestuurders hen zoo lang opgelegd hebben, af te schudden. Zoo ver dat ze die vakverenigingen geheel op zij schuiven, zijn ze nog niet en dit is geen wonder want hun bedrijf is een van de moeilijkste, te stichten. Maar ze hebben bereikt dat de 4 organisatiebesturen samen vergaderden. Ze hebben ook een brief geschreven aan die 4 organisaties van den volgende inhoud.

„Ingevolge onderhoud van burgemeester met het bestuur Scheepvaart Vereniging Zuid, waarin genoemd bestuur zich bereid verklaarde de besturen van de organisaties te ontvangen, zouden wij het op hoogen prijs stellen, indien u daaraan gehoor gaf. Echter moet goed begrepen worden, dat besprekingen voor ons alleen waarde hebben, indien ze gevoerd worden door de organisaties.”

Aandoenlijk die domheid om die heele bende baantjesgasten om één groene tafel samen te drijven. Alles terwille van de eenheid met behoud van de vakorganisaties. Want de voorzitter van het stakingscomité verklaarde uitdrukkelijk dat het comité niet bereid is om een nieuwe organisatie te stichten.

Uit de vergadering der stakers zelf schijnen volgens de burgerbladen — Het Volk en De Tribune hooren daar bij zoo'n aanval op de vakverenigingen in onze oogen ook toe — wel nieuwe geluiden op te gaan. Laten alle arbeiders in Nederland, vooral die in Twente, eens goed overdenken wat daar door hun kameraden is uitgesproken. Zoo werd de wensch geuit dat het comité permanent wordt en de organisaties tot een geheel samensmelten. Anderen zeiden: „De eenheid van den arbeid is gedemonstreerd en de leugen van de organisatie is ontmaskerd. Indien de strijd uitgaat moet worden door de organisaties, dan wordt hij verloren. De besturen der organisaties hebben niet te praten, zij hebben alleen te doen wat de arbeiders wenschen. Wij moeten geen proteststaking, want die plakken de werkgevers aan hun zolen, maar een staking tot het uiterste. De tijd is rijp voor de algemeene werkstaking.”

Dit laatste lijkt ons wat kras, tenzij die sprekers bedoelden een staking die glansrijk verloren wordt. Want in deze ondergangsjaren wijkt het kapitalisme niet voor een staking, zeker niet voor een algemeene. Zij weten beter dan de arbeiders dat het om hun hachje gaat en zullen slechts klein te krijgen zijn door algemeene stakingen die tot onmiddellijk doel hebben de productiemiddelen aan het proletariaat te brengen. Met andere woorden door de sociale revolutie.

Arbeiders, die niet beoogen de vestiging van de kommunistische maatschappij doen beter niets van een staking te verwachten. Maar als die havenarbeiders werkelijk allen het kommunisme willen dan....

BERICHTEN.

Na beëindiging van de uitsluiting in Twente zal de afd. Enschede van de K. A. P. weer debatvergaderingen beleggen over de uitsluiting en het bankroet der vakbeweging; we hopen dat de arbeiders den moed zullen hebben de waarheid te hooren en opruiming in hun hoofden te houden.

Men verzoekt ons te berichten dat op een verg. van 17 Maart weer tot nieuw leven is opgestaan de sinds lang ingesluimerde Groep den Haag van het Vrije Jeugd Verbond. Correspondent is Gé Nabrink, Regentesselaan 306, Den Haag.

Jaargang.

1924
PRIJS 3 CENT.

No. 4.

DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDER

Administratie:
Javastraat 41, Zwolle.
Redactie:
Boddenkampsingel 134,
Enschede.

Orgaan der Kommunistische Arbeiderspartij
in Nederland.

Abonnementsprijs:
per 12 nummers 50 cent.

Het begin in Twente.

In ons laatste nummer schreven we ver het einde in Twente, nu spreken we van het begin. Want begin en einde allen samen in de maatschappelijke ontwikkeling, die een voortdurend worden, lat beteekent veranderen is.

Na bijna 6 maanden uitsluiting kwam op 5 Mei in Enschede de staking. De groote massa der ongeorganiseerden drong haar eischen: volledige intrekking der 10 pct. loonsverlaging en de 18-urige werkweek op aan de modere organisatie. De „Eendracht” die graag de christelijke en Roomsche organisaties die het bemiddelingsvoorstel IJsselstein aanvaard hadden, een loer draaiden maakten bekend dat leden van de confessionneelen die den strijd bleven voortzetten dezelfde uitkeering zouden ontvangen als leden van de Eendracht, en dat kostwinners ongeorganiseerden een uitkeering van f 6.50 zouden krijgen. Inderdaad hadden de confessionneele besturen de macht over hun leden verloren: maar pastoor en dominé brengen de schaapjes wel terug. De uitkeering van het Armbestuur is ingetrokken, machinegeweren staan gereed, de marechaussee draaft langs de straten en wist 5 Mei 's avonds reeds een charge te provoceren.

Wat nu, arbeiders van Enschede? Gij hebt een mooie eenheid bereikt, dank zij de ongeorganiseerden die overal op de wereld de meest radicalen blijken, doordat ze niet zoo ontmand zijn door de leidersdiscipline als de georganiseerden. Denkt gij nu heusch het offensief te zijn begonnen zooals de Moskou-communist De Visser jullie wil wijsmaken? Denken jullie nu werkelijk de overwinning te zullen bereiken?

Kameraden, als dat mogelijk was, als het proletariaat werkelijk zijn levenspeil kon handhaven of verbeteren binnen het kapitalisme, dan werden wij die dit schrijven sociaaldemocraten, desnoods actualisten. Dan zou het kapitalisme niet in zijn doodscrisis verkeren, dan zou het niet voor zijn ondergang staan, dan zou het in staat blijken het proletariaat en de menschheid in het leven te houden.

En dat is niet zoo!

Het kapitalisme met zijn productie om de winst kan de wereldbevolking geen bestaan meer verzekeren, dat zien we evengoed in de dichtstbevolkte landen

als Duitschland en Engeland, als in dunbevolkte zooals Argentinië en Rusland. Het economisch-noodzakelijke, in de teekenis die kapitalisten en vakbonden daaraan hechten, eischt dat jullie geleidelijk uit de productie gestooten en aan uitsterfing prijs gegeven worden. Dit geleidelijk te doen plaats vinden, zoodat jullie dien zachten dood aanvaarden, is de taak welke de vakverenigingen, de S.D.A.P. en de C.P. in deze jaren voor de bourgeoisie op te knappen hebben. Stakingen om loon enz. komen hun bij de uitvoering van die vereerende taak zeer te pas: ze rekken het proces van verheldering in jullie hoofden en ze geven het kapitalisme een oogenblikje om adem te halen.

De overwinning wordt slechts bereikt als ge u losmaakt van allen strijd om een stukje privaatzet, als ge al uw krachten geeft om in die S.D.A.P., C.P. en vakverenigingen uw vijanden en verraders te kennen en u gereed maakt voor den eenigen en laatste strijd om de productie, om de macht, om alles. Dan wordt de nederlaag in Twente 't begin van de overwinning van het proletariaat.

Wat doen de Metaalbewerkers?

Zoo zal dan Maandag a.s. een staking bij Werkspoor uitbreken. Natuurlijk niet in 't heele bedrijf! Zullen werkt door! Voorzichtig an, jongens!

De kern van dit conflict is duidelijk. In de stroom van loonsverlagingen voor de verschillende takken van bedrijf, moet Werkspoor vóór gaan, om een nieuwe verlaging in het heele metaalbedrijf en daarna weer in de verwante bedrijven door te voeren.

Metaalbewerkers! Jullie meent al heel goocheme jongens te wezen, door de verlaging niet te accepteren. En met je vakbonden ga je in staking. Maar wat kan alleen het slot van de geschiedenis wezen?

Dat een verlaging er door komt!

Nietwaar? Al vóór de staking stemden de leiders toe, de tarieven te verlagen. En in den strijd komen ze natuurlijk tot

een compromis! Slot van de zaak: Langer poken voor de geldbuiken.

Onze Lieve Heer mag weten wat jullie bezielt. Heb jullie dan nog niet in de gaten, dat de tijd van die vervloekte loonstakingen voorbij is? Heb je dan nog niet in de gaten, dat de kapitalisten ons schoppen waar ze ons hebben willen? Jullie verdedigt je bestaan. Maar de tijd van verdediging is voorbij! De tijd van de groote aanval moet aanbreken! De tijd van de groote aanval op het kapitalisme zelf. De tijd dat we zeggen:

Hier met de fabrieken!

Hier met de booten!

Hier met de sporen!

Hier met de heele maatschappij!

Zoo ver zijn we nog niet, hè? Nee, omdat jullie zelf nog niet wilt! Omdat je de leiders nog op 't kantoor laat uitmaken, voor hoeveel centen in de week je uitgezogen kan worden. Omdat je je telkens weer laat inzeppen door je vakverenigingsleiders, die konkelen en hoereeren met de bourgeoisie.

Maar je hebt ook geen middelen om het kapitalisme te verslaan! En zoolang je aan je vervloekte vakverenigingen vasthoudt, zal je ze ook niet krijgen!

Wat is noodig?

Dat je in de fabriek zelf een Bedrijfsorganisatie opricht. Niet met het doel je loon te verbeteren. Maar met het uitgesproken doel de heele zaak in handen te krijgen.

Wend je als bedrijfsorganisatie tot de kameraden in alle andere bedrijven, om je voorbeeld te volgen, en vorm dan Raden van arbeiders!

We weten wel dat die zaak niet één, twee, drie klappt. Maar laat een kern van bewuste kameraden, die volkomen met het kapitalisme hebben afgerekend, het voorbeeld geven, door de stichting van een revolutionaire Bedrijfsorganisatie. zoodat ze kunnen zeggen:

Vanuit Werkspoor gaat de nieuwe stroom van levenwekkende, revolutionaire dadendrang. Vanuit Werkspoor wordt de organisatie gevormd, die de algemeene aanval tegen het kapitalisme in de toekomst zal inleiden!!